

„Akkor is, ha megint, mégis anyának kell szólnia”
GreCsó Krisztián

A homokban évtizedek, szobám kőkoporsó. Megrajzolom egy élet körvonalait, aki akarja, bármit beleláthat. Nem lehet becsomagolni mindent, amit szeretnél, és nem viheted magaddal a nyüzsgést, amit esténként nézel a Keletinél. Lassan rendezed hátrahagyott dolgaid, valami így is rám marad. Ünnepnapokra nem hagysz díszet, a reggelek úgy szállnak el, mint vasúti kocsik. Kikaparom a földből emlegetett tetemeid, nem sírsz, csak némán nézed őket. Ők a tied, te az övék, egy részed most közük fészkel, de esténként a fővárosba visszajár. Gondosan őrzöd csomagjaid, elfelejtett útinapló még a Szovjetunióból, plüssállatok, amiket az ismerősök gyerekeinek adtál, amikor már végképp nem hitted, neked még kellhetnek. Elrakod ruháid, semmire sem jó könyveid a fűtőtestekre hagyod, letörlöd a polcot, amivel szemben egy fénykép szerint állt a gyerekágy. Ami fontos, mind pályájára teszed, erőteljes, de vigyázó lökésekkel irányba állítod. Évtizedekig rendezed tárgyaid bokrád, mire kilépsz a kapun. Mégis utánad kell szólnom: anyám, valamit itt felejtettél.

Horváth Florencia

(Celldömölk, 2002): az ELTE magyar szakos hallgatója, verseket ír. Publicisztikai munkájáért Aranytoll-kítüntetésben részesült. Számos író-táborban és pályázaton vett részt és nyert díjat. Verseit eddig az *Alföld*, a *2000*, a *Helikon*, a *Mozgó Világ*, a *Népszava*, az *ÚjNautilus*, a *Pannon Tükör*, a *KULter*, az *Irodalmi Szemle*, a *SZIFONline*, az *Irodalmi Jelen*, a *Contextus*, a *Magyar Napló*, a *Vörös Postakocsi*, a *FELonline*, az *Új Bekezdés* és a *Nincs közölték*, valamint megjelent a *Szóvarázs* és a *Tükörben* című antológiákban. Kritikái a *Bárka Online* oldalán jelennek meg, cikkeket ír az *ELTE Online*, a *prae.hu* és a *KULter.hu* oldalára.

Nem úgy hívják

Amit összegyűjtöttem, most mind kifolyik, amit magamba raktam, nem telíthet el. Próbáltam anyaggá gyúrni, ami élém került, nem lett belőle más, csak Melba-kocka. Ez arról szól, hogyan áll meg, aminek régen el kellett volna indulnia, ez arról szól, amiről sosem lenne szabad beszélni. A legkisebb szoba közepén állok, valaki a vastag falon túl vár rám. Még nem tudok kitörni, még nem tudok áthatolni rajta, de sosem fogyhat ki belőlem a lendület, sosem fogyhat ki belőlem a tenger adta erő. Aki a másik oldalon áll, szoborból született, akit gipszből öntöttek, márványt nem ereszt. Ami belőlünk lesz, falatnyi toldás, amit majd később valakik hídnak neveznek el.